

«Η νεράιδα των δασών» Της Ελεάννας Σκιαδά

Μία ανοιξιτιάτικη μέρα η Μαρίνα και ο Γιώργος κάθονται κάτω από το ψηλό δέντρο της αυλής τους και διάβαζαν ένα βιβλίο, γεμάτο με εικόνες από τα δάση της περιοχής τους την δεκαετία του '60.

-Κοίτα τι ωραίο που είναι αυτό το δάσος στην εικόνα, είπε η Μαρίνα γεμάτη απογοήτευση. «Μακάρι και να μπορούσαμε να έχουμε ένα δάσος σαν και αυτό για να πηγαίνουμε βόλτες και να παίζουμε με τους φίλους μας.»

-Ναι, Μαρίνα έχεις δίκιο. Μακάρι να είχαμε και εμείς ένα τέτοιο δάσος. Αλλά δυστυχώς τα πράγματα τώρα είναι πολύ δύσκολα. Τα περισσότερα δάση έχουν καεί, και εμείς δεν ξέρουμε τίποτα από αναδάσωση, και ταυτόχρονα οι μεγάλοι δεν έχουν χρόνο να μας βοηθήσουν. Είπε με το πρόσωπό του να έχει χάσει πια την ζωντάνια και τη χαρά από το πρόσωπό του.

Ξαφνικά μπροστά στα έκπληκτα μάτια των δύο παιδιών εμφανίστηκε μία νεράιδα με φτερά φτιαγμένα από κάθε ειδών λουλουδι, φόρεμα που είχε πάνω του όλα τα χρώματα της γης και με τα κατάξανθα μαλλιά της να λάμπουν στο φως του ήλιου.

-Ποια είσαι; τη ρώτησαν γεμάτα απορία.

-Είμαι η Έλλη, η νεράιδα των δασών, και ήρθα να σας βοηθήσω να κάνετε αυτό που επιθυμείτε, πραγματικότητα. Είμαι εδώ για να σας διδάξω πώς να αναδασώσετε το δάσος που βρίσκεται κοντά στο σπίτι σας. Ένωσα ότι είστε πολύ πρόθυμοι για μία τέτοια πράξη και αποφάσισα να σας επισκεφτώ.

Τα παιδιά όμως παρατήρησαν κάτι ακόμα στο πρόσωπό της που τους φάνηκε παράξενο. Είδαν ότι το ένα μάτι της νεράιδας ήταν μαύρο και το ίδιο συνέβαινε με ένα μέρος του προσώπου της. Η νεράιδα που παρατήρησε ότι τα παιδιά «έλεγχαν» το πρόσωπό της, είπε.

-Όταν καίγεται άλλο ένα δάσος το πρόσωπό μου γίνεται όλο και περισσότερο μαύρο. Παίρνει δηλαδή το χρώμα των δέντρων όταν πια έχουν καταστραφεί από τις καυτές φλόγες. Παίρνει το χρώμα της λύπης των παιδιών, όταν βλέπουν το μελλοντικό περιβάλλον στο οποίο θα ζουν. Αλλά τώρα δεν πρέπει να καθόμαστε. Θα σας μάθω ότι πρέπει να γνωρίζετε για να κάνετε αναδάσωση, όμως πρώτα θα φωνάξω και κάποιους φίλους μου για να σας βοηθήσουν.

Τότε η νεράιδα με το ραβδί της έφερε από το παρελθόν και κάποιους νέους ανθρώπους οι οποίοι αγαπούσαν το περιβάλλον όσο και αυτοί. Φορούσαν λουλουδιαστά ρούχα και ήταν πρόθυμοι να βοηθήσουν.

Όλο το απόγευμα πέρασα με τη νεράιδα να μαθαίνει τα παιδιά πως να κάνουν αναδάσωση. Και τα κατάφερε! Το ίδιο κιόλας βράδυ τα παιδιά παράτησαν την τηλεόραση και άρχισαν να ειδοποιούν όλους τους φίλους τους.

Την επόμενη μέρα περίπου σαράντα παιδιά είχαν συγκεντρωθεί στο κοντινό δάσος και όλα προς μεγάλη χαρά της Μαρίνας και του Γιώργου ήταν έτοιμα για όλα. Μάλιστα η νεράιδα για να βοηθήσει τα παιδιά να διατηρήσουν το δάσος και να το σώσουν από πιθανές πυρκαγιές του είπε: «Αν κάποια φλόγα προσπαθήσει να καταστρέψει το δάσος σας θα πάτε στο μέρος όπου σας συνάντησα και θα φωνάξετε το φίλο μου το Νίκο, το χταπόδι. Αυτός θα κουβαλήσει νερό και θα σβήσει τη φωτιά».

Έτσι λοιπόν μετά από δυο-τρία χρόνια το δάσος έγινε όπως τα παιδιά ήθελαν. Όμορφο και γεμάτο πράσινο. Έγινε το στέκι τους, το δεύτερο σπίτι τους. Όσο για τη νεράιδα, αυτή συνέχισε να βοηθάει παιδιά που ήθελαν να αλλάξουν το μέλλον τους, και το πρόσωπό της άρχισε σιγά-σιγά να γιατρεύεται, αφού τα παιδιά δεν άφηναν πλέον κανέναν να καταστρέψει το πράσινο σπίτι τους!

Σκιαδά Ελεάννα, Β΄ Πειραματικού Γυμνασίου Σπάρτης